

LOŠA FEMINISTKINJA: DRUGI POKUŠAJ

Nisam dobra žena. Nisam dobra feministkinja. Ne bi bilo pošteno prema dobrim feministkinjama da prihvatim etiketu feminizma. Ako i jesam feministkinja, vrlo sam loša u tome. Čista sam suprotnost. Na mnogo načina izneveravam ideju feminizma, sudeći po tome kako to što sam žena kvari moju percepciju feminizma.

Želim da budem nezavisna, ali želim da se neko brine o meni i da imam nekoga kome mogu da se vratim kući. Radim svoj posao i dobra sam u tome. Zadužena sam za neke stvari. Učestvujem u radu raznih odbora. Ljudi me poštuju i slušaju moje savete. Želim da budem jaka i profesionalna, ali smeta mi što moram naporno da radim da bi me uzeli zaozbiljno i da bih dobila tek delić onog priznanja koje bi mi inače sledovalo da nisam žena. Ponekad osećam snažnu potrebu da zaplaćem na poslu, i onda zatvorim vrata kabineta i prepustim se.

Želim da budem glavna i poštovana i zadužena za sve, ali u nekim aspektima života želim da se u potpunosti predam. Ko još želi da odraste?

Dok idem na posao, u kolima slušam *thuggish rep*, i to veoma glasno, uprkos tome što su stihovi ponižavajući za žene i što me vređaju do srži. Pesma "Salt Shaker" koju izvode *Ying Yang Twins*? Fantastična je. „Kurvo, mrdaj se dok te noge ne zaboje.”

Čista poezija.

(Izluđuje me moj muzički ukus.)

Stalo mi je do toga šta ljudi misle.

Omiljena boja mi je roze. Ranije sam govorila da mi je omiljena boja crna da bih bila kul, ali zapravo je roze – sve nijanse roze. Ako nosim neki modni dodatak, on je verovatno roze boje. Čitam *Vogue*, ali ne na ironičan način, premda možda deluje tako. Jednom sam svoje utiske o septembarskom broju prenosila na Tviteru u realnom vremenu. Iako ne pokazujem to često, želja mi je da posedujem cipelnik pun lepih roze cipela, torbi i odeće koja se slaže s njima. Volim haljine. Godinama sam se pretvarala da ih mrzim, ali ne mrzim ih. U poslednje vreme, među najboljom odećom koja se smatra popularnom jesu i duge haljine. Imam mišljenje o dugim haljinama! Brijem dlake na nogama! I to me izbezumljuje. Ako mi već smetaju nerealni standardi lepote na koje se žene ugledaju, ne bi trebalo da u tajnosti volim modu i glatke listove, zar ne?

Nemam pojma o automobilima. Kad odvezem auto do mehaničara, on počne da govori stranim jezikom. Kad me pita šta nije u redu s mojim autom, ja zamucam: „Pa, čuje se zvuk koji pokušavam da utišam muzikom s radija.” Prskalica tečnosti za pranje zadnjeg stakla više ne radi. Izlazi samo vazduh, a ne voda. Ne znam kako to da popravim. Deluje kao skupa popravka. Još uvek postavljam ocu pitanja u vezi s kolima i nisam zainteresovana da uradim nešto povodom svog neznanja. Ne želim da naučim bilo šta o ko-

lima. Dobre feministkinje, pretpostavljam, dovoljno su nezavisne da same rešavaju probleme s kolima; one su dovoljno nezavisne da brinu o tim stvarima.

Bez obzira na to kakvo su mišljenje ljudi stvorili na osnovu stavova koje zapisujem, ja veoma volim muškarce. Zanimljivi su mi i želela bih da se odnose prema ženama bolje jer onda ne bih morala da ih prozivam toliko često. A i dalje trpim gluposti neodgovarajućih muškaraca iako *shvatam* da to nije u redu i da mogu da pronađem boljeg od njih. Volim dijamante i preterivanje na svadbi. Mislim da određeni poslovi po kući više odgovaraju jednom ili drugom polu, ali mahom gledam svoju korist jer ne volim kućne poslove – košenje trave, hvatanje buba i iznošenje smeća su, na primer, muški poslovi.

Ponekad, zapravo često, ako ćemo iskreno, u potpunosti lažiram orgazam jer mi je tako lakše. Volim orgazme, ali za njih je potrebno vreme, a u mnogim slučajevima ne želim da potrošim toliko vremena. Često mi se ni parter ne dopada dovoljno da bih mu objasnila detalje svoje požude. Onda se osećam krivom jer zajednica drugih žene ne bi odobrila takvo ponašanje. Nisam ni sigurna ko čini tu zajednicu, ali me ideja zajednice ugrožava, suptilno, podsećajući me da nisam dobra feministkinja. Dobre feministkinje se ne boje zajednice jer su svesne da se ponašaju u skladu sa zajednicom.

Volim decu i želela bih da ih imam. Spremna sam na određene kompromise (ne žrtve) da bih došla do toga – na porodijsko odsustvo i smanjen obim posla da bih mogla da provedem više vremena sa detetom, te na to da pišem manje da bih mogla da budem prisutnija u životu. Bojim se da ću umreti sama, bez supružnika i dece, samo zato što sam provela previše vremena jureći karijeru i skupljajući diplome. Zbog takvih stvari ne mogu da spavam, ali pretvaram se da nije tako jer od mene se očekuje da sam iznad toga. Da sam dobra feministkinja, moj uspeh bi, takav kakav je, bio dovoljan. Nije dovoljan. Ni blizu.

Zbog svojih mnogobrojnih i određenih stavova o jednakosti polova, osećam veliki pritisak da živim u skladu s određenim idealima. Trebalo bi da budem dobra feministkinja koja ima sve i postiže sve. Međutim, ja sam žena u tridesetim godinama koja se trudi da prihvati sebe i svoj kreditni rejting. Dugo sam govorila sebi da nisam takva žena – ljudsko biće s manama. Radila sam prekovremeno da bih postala bilo šta drugo, a ne takva žena, i to je bilo iscrpljujuće i neodrživo i teže nego da sam naprosto prihvatila to što jesam.

Možda nisam dobra feministkinja, ali sam u potpunosti posvećena pitanjima koja su bitna za feministički pokret. Imam oštre stavove o mizoginiji, institucionom seksizmu koji neprestano radi nauštrb žena, nejednakim primanjima, kultu lepote i mršavosti, stalnim napadima na reproduktivna prava, nasilju nad ženama itd. Posvećena sam žestokoj borbi za jednakost isto kao što sam posvećena rušenju mita o fundamentalnom feminizmu.

Spadam u one feministkinje koje užasava fraza „legitimno silovanje” i politički kandidati kao što su Tod Akin iz Misurija, čovek koji je u jednom intervjuu potvrdio da je skoro potpuno posvećen zabrani abortusa. Podstaknut pseudonaukom i mlakim kultu-

rološkim stavom prema silovanju, izjavio je: „Ako je u pitanju legitimno silovanje, telo žene može da pokuša da to prekine. Ali pretpostavimo da to nije uspelo: smatram da bi trebalo da postoji neka vrsta kazne, ali za silovatelja, ne za dete.”

To što sam feministkinja, iako nisam dobra feministkinja, takođe me je naučilo da se potreba za feminizmom i zalaganjem primenjuje i na pitanja koja su prividno manje ozbiljna od popularne pesme ili infantilnog humora nekog komičara. Ovi manje važni artefakti naše popularne kulture postoje zbog mnogo ozbiljnijih pitanja s kojima se suočavamo. Temelji su već postavljeni.

U jednom trenutku, utuvala sam sebi u glavu da feministkinje predstavljaju određenu vrstu žena. Poverovala sam u potpuno netačne ideje o tome ko su feministkinje – militantne žene, savršene u svom političkom i ličnom delovanju, koje mrze muškarce i nisu duhovite. Poverovala sam u te ideje iako, na intelektualnom nivou, *znam* da nisu tačne. Nisam ponosna na to. Ne želim da verujem u te ideje više. Ne želim da oholo odbacujem feminizam kao što je to dosad uradilo mnogo drugih žena.

Ako ne budem dobra feministkinja, moći ću i da prihvatom sebe kao feministkinju i da budem svoja, i stoga pišem. Pišem na Tviteru o svemu što me ljuti i o svim sitnicama koje me raduju. Pišem tekstove o hrani koju spremam da bih mogla da se brinem o sebi, a svakim novim zapisom shvatam da gradim sebe iznova, nakon što sam godinama dozvoljavala sebi da budem oštećena. Što više pišem, to se više otvaram ka svetu kao loša feministkinja, ali, nadam se, kao dobra žena – otvoreno govorim o tome ko sam i ko sam nekada bila i gde sam posrtala i ko bih želela da postanem.

Bez obzira na to šta mi smeta kod feminizma, ja jesam feministkinja. Ne mogu i neću da umanjim vrednost i apsolutnu neophodnost feminizma. Kao i mnogi drugi, i sama sam puna nedoslednosti, ali isto tako ne želim da se prema meni ophode loše samo zato što sam žena.

Loša sam feministkinja. Pre bih da budem loša feministkinja nego da ne budem feministkinja uopšte.

(S engleskog preveo Dragan Babić)